

INTERVIEW EMIEL VAN DOORN

Hij lijkt een wandelende reclamezuil voor het passend onderwijs. Toch heeft Emiel van Doorn zorgen over dit nieuwe stelsel voor zorgleerlingen. Leraren krijgen volgens hem niet het goede gereedschap mee.

Pestkop met laag IQ traint nu leraren

Hilbrand Polman

GRONINGEN/HOOGEVEEN Emiel van Doorn uit Bodegraven heeft een laag IQ, rapporteerden deskundigen toen hij een jaar of acht oud was. En dyslectisch is hij ook. Adhd heeft hij en pddnos. Hij moest maar naar een internaat in Zweeloo. Wat zouden zijn toenmalige leerkrachten opkijken als ze hun pupil nu, 46 jaar later, bezig zouden zien.

Emiel van Doorn is zelf leraar geworden en reist nu het hele land door om leerkrachten te leren hoe ze met kinderen moeten omgaan die net zo zijn als hij was. Komende zaterdag is hij te gast op bijeenkomsten van het CNV Onderwijs, eerst op het Gomarus College in Groningen, dan op de Brede School De Zuider-Breedte in Hoogeveen.

Het geheim schuilt hem er volgens hem in dat je eerst iemands kwaliteiten moet zien en dan zijn tekortkomingen. De knop ging om bij Emiel dankzij één leraar. „Die man zei: ‘Volgens mij kun jij veel meer’.”

Emiel was een pestkop. „Op dat internaat was het puur overleven. Die leraar zag de sterke kant achter mijn ongewenste gedrag. Pestkoppen kunnen heel goed analyseren. Ze zien de zwakke plekken van hun slachtoffer en daarmee gaan ze aan de haal.”

Via het mbo kwam de jongeling op de pabo en vervolgens werd hij leraar. Hij verdiepte zich in het kinderebrein en nu traint hij leerkrachten en ander onderwijzend personeel. Met enige spijt moet hij vaststellen: „Nu zou iemand als ik niet meer voor de klas komen. Met dyslexie kom je niet door de toelatingstoets. Zo mis je de leerkrachten die kinde-

▲ Emiel van Doorn leert leerkrachten eerst naar de kwaliteiten van een kind te zien, niet naar zijn tekortkomingen. Foto Jan Kok

ren van de straat begrijpen.”

Van Doorn gaf economie en rekenen op een tuinbouwschool. „Zelf zesjarige leren lezen en schrijven zou ik met mijn dyslexie niet kunnen. Ik schafte zelf een overheadprojector aan en werkte veel met sheets, zodat ik niet op het bord hoefde te schrijven.”

Van Doorn pleit er niet voor aandoeningen als adhd helemaal te ne-

geren. Hij wijst de diagnoses uit zijn jeugd niet van de hand. „Ik loop veel hard om mijn adhd hanteerbaar te maken. En omdat ik moeilijk contact leg, vraag ik iemand anders een bijeenkomst te openen.”

„Mijn methode is in Scandinavische landen en Finland al lang beproefd. In Nederland focussen we tot nog toe veel te veel op gebreken en stoornissen. Opvoeders denken dat

het kind daar last van heeft en willen dat herstellen. Maar zodra de school dicht gaat, heeft het kind geen last meer van adhd. Het wil buiten spelen, maar moet op bijles. Dan gaat het zich afzetten.”

„Door een kind aan te spreken op zijn kwaliteiten, ontwikkelt het zelfvertrouwen. En het is gemotiveerd om aan een stoornis te werken als die zijn kwaliteiten in de weg zit.”

‘Zie de sterke kant achter ongewenst gedrag’

Dit pleidooi sluit helemaal aan bij de gedachte achter het passend onderwijs, dat vanaf komend schooljaar ingaat. Toch is Van Doorn er niet gerust op dat het goed komt.

Leraren zijn volgens Van Doorn terecht bang dat ze het drukker gaan krijgen door het passend onderwijs. Maar dan vooral doordat ze niet de juiste aanpak leren. „Ik vrees dat ze in de klas gaan differentiëren en dus voor verschillende kinderen een andere aanpak bedenken. Daarmee bezorg je jezelf heel veel werk. Laat kinderen die bijvoorbeeld goed zijn in rekenen samenwerken met kinderen die goed zijn in taal en elkaar lesstof uitleggen. Dat is de ultieme vorm van leren.”

Volgens Van Doorn moeten leraren vooral kinderen betrekken bij de vraag welke aanpak voor hen geschikt is. „Dat kan al wanneer ze zes jaar zijn. Elk kind ontwikkelt eigen manieren om met zijn beperkingen om te gaan. Ze kunnen daar zelf heel goed over praten.”